

relsen er forkyndt. Meddelelsen skal være skriftlig, men behøver ikke at være ledsaget af en begrundelse. Meddelelsen kan afgives både med ordinær post og elektronisk, fx pr. e-mail eller telefax. Meddelelsen skal være modtaget i nævnet inden udløbet af fristen. En rettidigt modtaget meddelelse indebærer, at den erhvervsdrivende ikke er bundet af afgørelsen, som således ikke kan tvangsfuldbyrdes. Ønsker forbrugeren at gå videre med sagen, må forbrugeren derfor anlægge en civil sag mod den erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 b, der er ny, vedrører den erhvervsdrivendes mulighed for at begære en sag genoptaget i det tilfælde, hvor forbrugeren har fået helt eller delvist medhold i en nævnsafgørelse. Fristen er sammenfaldende med fristen efter § 4 a og forudsætter således ligeledes, at afgørelsen er forkyndt og dermed modtaget. Er begæringen fremsat rettidigt, det vil sige skriftligt indgivet til nævnet inden udløbet af fristen på 30 dage, får begæringen opsættende virkning. Fristen efter § 4 a regnes herefter fra det tidspunkt, hvor anmodningen om genoptagelse enten er blevet afvist, eller nævnet har truffet afgørelse i genoptagelsessagen. Efter udløbet af fristen på 30 dage kan sagen ikke længere genoptages.

Forbrugers adgang til at begære en sag genoptaget er ikke omfattet af reglen og er derfor ikke begrænset af en 30 dages frist.

Den foreslåede nye bestemmelse i § 4 c, stk. 1, indebærer, at en afgørelse, hvor forbrugeren har fået helt eller delvist medhold, kan tvangsfuldbyrdes efter udløbet af fristerne i §§ 4 a og 4 b. Det gælder dog ikke, hvis den erhvervsdrivende forinden har givet skriftlig meddelelse til nævnet om, at den pågældende ikke ønsker at være bundet af afgørelsen, jf. forslaget til § 4 a.

Som det fremgår af forslaget til § 4, skal nævnet i forbindelse med afgørelsens forkyndelse gøre udtrykkeligt opmærksom på indholdet af §§ 4 a-4 c, således at den erhvervsdrivende kender sin retsstilling.

Har nævnet inden fristens udløb modtaget en skriftlig meddelelse fra den erhvervsdrivende om, at denne ikke ønsker at være bundet af afgørelsen, må forbrugeren - som det også er tilfældet efter gældende ret - indbringe sagen for domstolene og opnå dom over den erhvervsdrivende for på denne måde at få et tvangsfuldbyrdesgrundlag. En erhvervsdrivende, der er uenig i nævnets afgørelse, vil selvsagt også kunne indbringe sagen for domstolene.

Hvis forbrugeren ikke er tilfreds med nævnets afgørelse, fordi forbrugeren kun har fået delvist medhold - fx hvis forbrugeren ønsker at hæve et køb, men kun har fået medhold i et ønske om afslag i købesummen - og efterfølgende selv indbringer sagen for domsto-

lene, er den erhvervsdrivende ikke bundet af nævnsafgørelsen, selv om fristen på de 30 dage er udløbet.

Stk. 2 fastlægger de nærmere krav til forbrugers anmodning til fogedretten om tvangsfuldbyrdelse af en nævnsafgørelse. Anmodningen skal være bilagt den nævnsafgørelse, der danner grundlag for anmodningen om tvangsfuldbyrdelse, og en erklæring fra nævnet om, at den erhvervsdrivende ikke inden for fristerne i forslaget til § 4 a har meddelt, at den pågældende ikke ønsker at være bundet af afgørelsen. Hvis den erhvervsdrivende ikke har afgivet rettidig meddelelse til nævnet om, at den pågældende ikke ønsker at være bundet af afgørelsen, udfærdiger nævnet således på anmodning fra forbrugeren en erklæring (fx i form af et brev) herom, som forbrugeren skal anvende i forbindelse med anmodning til fogedretten om tvangsfuldbyrdelse af afgørelsen.

Adgangen til tvangsfuldbyrdelse efter forslaget til § 4 c omfatter ikke de sagsomkostninger, der er forbundet med en sags behandling i klagenævnet, og som nogle nævn i medfør af lov om forbrugerklager pålægger de erhvervsdrivende, idet disse omkostninger efter gældende ret kan inddrives ved udpantning efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Forslaget til § 4 d, der er ny, svarer til indholdet af den gældende bestemmelse i § 4 om parternes adgang til at indbringe en sag for domstolene, når der er truffet afgørelse i en klagesag. Bestemmelsen giver således Forbrugerstyrelsen mulighed for at udtage stævning på en forbrugers vegne, såfremt denne anmoder herom. I dag vejleder Forbrugerstyrelsen forbrugeren om de forskellige domstolsmuligheder og om muligheden for fri proces eller retshjælpsdækning. I småsager kontakter Forbrugerstyrelsen forbrugers forsikringsselskab med henblik på at afklare, om der er en eventuel retshjælpsdækning og udtager i givet fald stævning for forbrugeren. Bestemmelsen vil være relevant i de tilfælde, hvor den erhvervsdrivende efter § 4 a, meddeler nævnet, at han ikke ønsker at være bundet af afgørelsen. Sagen må i så fald indbringes for domstolene, såfremt forbrugeren ønsker dette.

Til nr. 2.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 2, indsættes et nyt 2. pkt., hvorefter det er en forudsætning for godkendelse af et godkendt, privat klage- eller ankenævn, at formand og eventuelle næstformænd er dommere.

I dag er der alene et krav i lov om forbrugerklager om, at Forbrugerklagenævnets formandskab skal være dommere. Loven indeholder ikke et tilsvarende krav i forhold til de godkendte, private klage- eller ankenævn, men i vejledning om godkendelse af private